

Instytut Pamięci Narodowej - Gdańsk

<https://gdansk.ipn.gov.pl/pl2/aktualnosci/154615,Kolejni-bohaterowie-wpisani-do-ewidencji-grobow-weteranow.html>
06.05.2024, 17:20

Kolejni bohaterowie wpisani do ewidencji grobów weteranów

Decyzją prezesa IPN do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski został wpisany grób uczestnika powstania wielkopolskiego oraz wojny polsko-bolszewickiej dr. Władysława Jaworowicza oraz grób żołnierza ZWZ-AK Leszka Jana Malinowskiego.

Dr Władysław Jaworowicz, s. Wojciecha, urodził się 28 listopada 1862 r. w Biedzwiadowie. Był doktorem chemii, odbył służbę w wojsku niemieckim w 5. Pułku Artylerii Ciężkiej w Poznaniu, a następnie pełnił rolę dyrektora cukrowni w Kruszwicy. Także podczas I wojny światowej służył w wojsku niemieckim jako dowódca magazynów w V armii. Po wybuchu powstania wielkopolskiego zgłosił się do Dowództwa Głównego, skąd otrzymał polecenie zorganizowania biura broni i amunicji. Jego zadaniem było m.in. dostarczenie wspomnianych materiałów do formujących się oddziałów powstańczych. W publikacji *Słownik biograficzny Powstańców Wielkopolskich 1918-1919*, pod red. Antoniego Czubińskiego i

Bogusława Polaka, Poznań 2002 napisano, że w okresie powstania pracował w „Wydziale Żywności i Zaopatrzenia Dowództwa Głównego w Poznaniu (...) Po pewnym czasie Jaworowicza przeniesiono do koszar V Korpusu Armijnego w Poznaniu. Tam kierował likwidacją magazynów. Przy tej okazji dostarczył broni i amunicji poszczególnym dywizjom wielkopolskim. W czasie wojny polsko-bolszewickiej osłaniał Warszawę. Po bitwie pod Komarowem awansowany na stopień majora Wojska Polskiego”. Po zwolnieniu do rezerwy wciąż piastował funkcję dyrektora kruszwickiej cukrowni. Zmarł 13 października 1924 r. w Bydgoszczy.

Dr Władysław Jaworowicz został pochowany na Cmentarzu Nowofarnym przy ul. Artyleryjskiej w Bydgoszczy.

Decyzją Prezesa IPN grób **dr. Władysława Jaworowicza** został wpisany do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski pod nr 1203.

Leszek Jan Malinowski, s. Stanisława, urodził się 9 kwietnia 1925 r. w Wilnie. W okresie II RP należał do harcerstwa. Po wybuchu II wojny światowej działał w podziemiu w ramach ZWZ-AK, z ramienia którego kolportował prasę, organizował skrzynki kontaktowe oraz prowadził tajne nauczanie. Wziął także udział w operacji „Ostra Brama”. Od lutego do lipca 1944 r. służył w 3. Brygadzie „Szczerbca” (3. Wileńska Brygada AK). Udało mu się uciec z Miednik Królewskich, gdzie jego oddział został internowany. Ukrywał się w Seminarium Duchownym w Wilnie, jednakże po akcji przeprowadzonej przez NKWD wyjechał do Lublina. Mieszkał także w Warszawie i Bydgoszczy. Do jesieni 1946 r. był kurierem i łącznikiem Okręgu Wileńskiego Armii Krajowej z Polskimi Siłami Zbrojnymi na Zachodzie. Podróżował za granicę z meldunkami o sytuacji w Polsce dotyczącymi m.in. sytuacji wśród byłych żołnierzy AK, z kolei do Polski przywoził żywność, lekarstwa, dolary i wzory dokumentów. W porozumieniu z mjr. Antonim Olechnowiczem „Pohoreckim”, odpowiadał za przerzut osób zagrożonych aresztowaniem przez władze komunistyczne oraz rodzin oficerów AK, którzy przebywali na Zachodzie. Pomógł uciec z Polski m.in. pisarzom Sergiuszowi Piaseckiemu i Ferdynandowi Goetlowi. Utrzymywał regularne kontakty z przedstawicielstwem Oddziału II w Meppen w Niemczech. Od 1945 r. pracował w Bydgoszczy jako nauczyciel szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych, zajmował stanowiska dyrektora placówek oświatowych. Po 1989 r. stał na czele Oddziału Towarzystwa Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej, w ramach którego wydawał dwumiesięcznik „Wileńskie Rozmaitości” oraz liczne publikacje dot. historii ziemi wileńskiej. Był członkiem Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. W latach 50. inwigilowany przez aparat bezpieczeństwa; agentura przekazywała UB informacje na temat jego wrogiego stosunku do Polski „ludowej” i ZSRS. Zmarł 6 marca 2010 r. w Bydgoszczy. Został wielokrotnie odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1962 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1972 r.), Medalem Zwycięstwa i Wolności (1984 r.),

Krzyżem Partyzanckim (1984 r.), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1991 r.), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (2001 r.).

Leszek Jan Malinowski został pochowany na cmentarzu parafialnym Parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa przy ul. Rynkowskiej w Bydgoszczy (dokładna lokalizacja: pole 35/26).

Decyzją Prezesa IPN grób **Leszka Jana Malinowskiego** został wpisany do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski pod nr 1340.